מפחד לאמונה

אני רוצה להודות לכל מי ששלח לי תגובות בבלוג האחרון שלי על הכאב שאני חווה.

חלק מכם שאלו איך ייתכן שאנשים שחוו את השואה יכולים להתייחס לפלסטינים כפי שחלק מאיתנו, הישראלים, עושים.

הנה הסבר אפשרי, לא תירוץ.

העם היהודי הוא עם טראומטי. אלפיים שנים של שריפה, גז, רצח. האינקוויזיציה. פוגרומים. השואה. וזה כולל גם יהודים שבאו ממדינות מוסלמיות. כמעט כל משפחה יהודית בישראל נושאת זיכרונות של רדיפה, אובדן או מוות בגלל שהיו יהודים. במשפחתי, אנחנו סופרים 108 מהמשפחה המורחבת שנפגעו בגז ונשרפו חיים.

אנשים טראומטיים חיים בפחד. הפחד הזה מוגבר על ידי האמונה שמוסלמים רדיקליים במשימה להפיץ את דתם ברחבי העולם ושישראל מהווה מכשול להגשמת מטרתם . והפלסטינים הם גם איום רציני. יש להם טענות לחזור למה שהם מאמינים ששייך להם .

והטרור הוא האמצעי שלהם לגרש אותנו.

אנשים החיים בפחד משתמשים בכוח כדי להגן על עצמם. השואה והאיומים הבלתי פוסקים על חייהם סגרו חלק מהלבבות שלהם .

כשאנשים סוגרים את לבם, הם מפסיקים להרגיש. וכשהם מפסיקים להרגיש את הכאב של אחרים, התנהגות נוראית עלולה לקרות.

לא כל הישראלים רודפים את הפלסטינים. אלה שמבצעים מעשי רדיפה הם קבוצה קטנה של צעירים דתיים קנאים וחסרי מזג שרוצים להשתלט על מה שהיה חלק מהאומה היהודית לפני אלפיים שנה. למרות שהם מיעוט קטן, הגזענים רואים את כל הישראלים כחלק מהקבוצה הזו. גרוע מכך, יש שרואים יהודים ברחבי העולם כיהודים נאצים .

והאנטישמיות עולה.

ועולה.

אותה הטיה גזענית קיימת גם בצד הישראלי .

חלק מהישראלים רואים בכל פלסטיני רוצח, כטרוריסט חמאס. וזה פשוט לא נכון. חלק מהפלסטינים מחפשים שלום. יש קבוצה של אמהות ישראליות ופלסטיניות אבלות שמתאחדות לתמוך זו בזו. אמהות שאיבדו את ילדיהן. אמהות שמבינות את כאב זו של זו כי הן חוו את אותו אובדן בלתי נסבל. למרות שהקבוצה קטנה, היא יכולה לגדול עם הגישה והטיפול הנכונים בבעיה.

לא יהיה שלום במזרח התיכון עד ששני הצדדים יפסיקו להכליל גזענות, יפתחו את לבם ויתחילו להרגיש את כאב זה של זה.

הפלסטינים חייבים להבין שהיהודים סבלו מספיק כאב, מספיק רדיפה, מספיק ניצודים ונרצחים רק בגלל היותם יהודים. הם יילחמו עד המוות כדי לקבל חתיכת אדמה שבה יילחמו כדי לשרוד. חתיכת אדמה קטנה, רובה מדבר, כמעט ללא משאבים טבעיים. אבל זו האדמה שהם מתפללים לשוב אליה כבר אלפיים שנה. בכל תפילה. בכל יום.

והישראלים חייבים להרגיש את כאבם של אנשים שאיבדו את בתיהם, רבים מהם חיים במחנות פליטים עם מעט תקווה לעתיד לעצמם או לילדיהם.

אני רוצה לשתף חוויה שהייתה לי לפני שישים שנה שגורמת לי לתמוך בסוגיה הפלסטינית שתהיה לה ארץ משלהם, לצד ישראל ,<u>בשותפות טובה. תכננתי תוכנית שאני באמת מאמין שיכולה להפוך את המזרח התיכון לארץ חלומות, תוכנית שקידמתי בבלוגים הקודמים שלי שלא התקבלה בגלל הגישה הנוכחית כלפי הפלסטינים .</u>

כסטודנט באוניברסיטת קולומביה, גרתי בבית אינטרנשיונל, מעון לסטודנטים זרים. כמה פלסטינים גרו שם .

כמי שננצל במהלך מלחמת העולם השנייה על ידי מוסלמים אלבנים, אני לא מרגיש עוינות כלפי מוסלמים. להפך. אני מרגיש הכרת תודה. אז ניסיתי להתחבר עם הסטודנטים הפלסטינים .

אין סיכוי.

הייתי ישראלי.

האויב.

אני מנגן באקורדיון, אז ניסיתי למשוך את תשומת ליבם על ידי נגינה של שירים ערביים.

הם לא יכלו להתאפק. זה עבד. התחלנו לדבר.

שאלתי אחד מהם, סטודנט במלגת האומות המאוחדות, מאיפה הוא.

"ממחנה פליטים ביריחו," ענה.

"מאיפה היית קודם?" שאלתי.

"חיפה".

כבר הרגשתי קצת לא בנוח.

"איזה רחוב?" שאלתי.

"עבאס אפנדי".

"איזה מספר "?

".32A"

זה היה הבית שאליו עברה משפחתי ב-1948 כשבאנו לישראל אחרי השואה.

אותו בית בדיוק. עדיין היו כלים על השולחן. כנראה שהם מיהרו לברוח ויצאו עם מה שלבשו באותו רגע.

היינו באותו גיל. יכולתי לדמיין אותו כילד בן אחת עשרה, רץ על חייו. בוכה. מפוחד. מאבד את ביתו. מבלה את חייו במחנה פליטים, מקווה לחיים טובים יותר איכשהו איפשהו,

ואז חשבתי על עצמי.

גם אני הייתי פליט .

גם אני רצתי על חיי.

גם אני חיפשתי מקום בטוח לקרוא לו בית.

הפלסטינים לא גרמו לשואה. ובכל זאת הם משלמים על כך מחיר.

אני מקווה ומתפלל שממשלת ישראל חדשה המחויבת לשינוי — שינוי — לא תפרש שינוי רק כשינוי מי שולט בישראל.

אני מתפלל לשינוי במה שמניע את ההחלטות שלנו. שינוי שרואה בפלסטינים לא רק נבלים, אלא גם קורבנות.

שינוי שמכיר בכך שביטחון לא יכול להגיע רק מכוח. הוא חייב גם להגיע מהכרה הדדית, כבוד הדדי, ונכונות להרגיש את הכאב של זה.

אולי, רק אולי, נוכל לפתוח את הלב שלנו.

לכולנו נמאס לנו.

די סבל.

די עם השנאה.

די לפחד.

אמונה שאנחנו יכולים לחיות יחד.

אמונה שכאב העבר לא חייב לקבוע את העתיד.

אמונה שנוכל סוף סוף להפסיק להעביר את הטראומה שלנו מדור לדור.

רק חושב,

אלנה פרבושינה וד"ר איגור לוזין כתבו שיר לכבוד יום הולדתי ה-89. בינה מלאכותית הלחינה וביצעה את המוזיקה. אני מאמין שהשיר עשוי להיות רלוונטי לרבים מהקוראים.

האזינו לשיר בעברית

בית 1

החיים חישלו אותך ברעב ובכאב, והפרידו ממך את אהוביך היקרים. וקיבלת על עצמך תפקיד שצרב את הלב, ללמוד לסלוח ולחמול על אחרים.

האקורדיון פרנס אותך בנדודים, ניגנת שירי עמים בארץ זרה. ומאות קולות חברו יחד כידידים, כשהאולם כולו שר את מנגינתך בחזרה.

פזמון

אל תפחד לאהוב — ייפתחו הדלתות, אל תפחד לדאוג, להקשיב ולהאמין. כמו עץ, תן ללב אל האור לעלות, ותן לחוכמה חום ואהבה לעולם להקרין.

בית 2

מבטך החד חשף פצעים נסתרים, כשחברות איבדו את ההסכמה. איחדת תוכניות וכיוונים מפוזרים, לדרך אחת שבה לכל אחד יש תרומה.

עכשיו הביטחון בתוכך שוב פורח, אתה אהוב — לא בזכות ההישגים. החיים מחייכים אליך באור זורח, והפחדים הישנים לאחור נסוגים.

פזמון

אל תפחד לאהוב — ייפתחו הדלתות, אל תפחד לדאוג, להקשיב ולהאמין. כמו עץ, תן ללב אל האור לעלות, ותן לחוכמה חום ואהבה לעולם להקרין.

בית 3

אתה זוכר מה הפריד בין מדינות, אך מאמין שאפשר למצוא דרך לשלום. באמון ובחמלה אתה מרפא צלקות, לגלות את חזון האל — לאחדות, לא רק בחלום.

,הלוואי שכל העמים ישמעו שוב אמת, ויבנו עולם חדש מתוך אחדות. אתה מלמד שלכל תפקיד יש מה לתת, כדי ליצור
.להאמין ולאהוב בידידות

פזמון אחרון

אל תפחד לאהוב — ייפתחו הדלתות, אל תפחד לדאוג, להקשיב ולהאמין. כמו עץ, תן ללב אל האור לעלות, ותן
לחוכמה חום ואהבה לעולם להקרין.